

Canadese melkveehouder steunt quotumstelsel

Chris Daneholm optimaliseerde zijn bedrijf twee jaar geleden met zandboxen.

'Productiebeheersing noodzakelijk'

Rundveehouderij | Tekst en foto's: **Durkje Hietkamp**

De Canadese zuivelsector onderscheidt zich door de toepassing van een flexibel quotumstelsel. Het land stemt vraag en aanbod op elkaar af. "Productiebeheersing is noodzakelijk voor een rechtvaardige prijs", zegt melkveehouder Chris Daneholm.

Jarenlang heeft het quotastelsel de ontwikkeling in de Nederlandse melkveehouderij bepaald. Over een paar jaar is de melkproductielimiet voor de Nederlandse melkveehouders verleden tijd. Er vindt een geleidelijke afbouw plaats tot het systeem in 2015 definitief verdwijnt. In tegenstelling tot

de Europese Unie (EU), houdt Canada stevig vast aan de stabiliteit van het melkquotum.

Flexibel quotum

De Canadese zuivelsector is gebaseerd op een geplande binnenlandse productie, beheerde prijzen en invoercontroles op zuivel-

producten. Sinds 1979 is de melkproductie in Canada gereguleerd door een systeem van quotering in combinatie met een systeem van prijsafspraken. De kern van het Canadese systeem bestaat uit een flexibel quotum, waarbij het totaal van de melkproductie elke twee maanden wordt afgestemd op het binnenlandse verbruik. Iedere melkveehouder heeft een eigen melkquotum en mag niet meer leveren dan dat. Omdat vraag en aanbod op elkaar zijn afgestemd, zijn de prijzen stabiel. De melkveehouders in Canada zijn tevreden en maken zich geen zorgen dat Canada het systeem opgeeft in het kader van de Wereldhandelsorganisatie (WHO).

Quota exchange

Melkveehouders kunnen quotum kopen en verkopen via een provinciale 'quota exchange' dat wordt beheerd door de provinci-

Canadese zuivelsector

Canada is een belangrijke zuivelproducent. Ontario en Quebec zijn de belangrijkste melkveeprovincies; ongeveer 81 procent van de Canadese melkveebedrijven is er gevestigd. De Canadese melkveepopulatie bedraagt 1,4 miljoen dieren en het gemiddelde melkveebedrijf heeft 72 koeien. In 2010 produceerden de Canadese koeien gemiddeld 9.768 kg melk per lactatie (305 dagen) met gemiddeld 3,79 procent vet en 3,21 procent eiwit. De melkprijs wordt betaald naargelang het aanwezige botervet, eiwit en andere ingrediënten in de melk. In oktober 2010 werd bijvoorbeeld 0,70 euro betaald per kg botervet, 0,55 euro per kg eiwit en 0,47 per kg overige ingrediënten. In totaal produceert de Canadese melkveehouderij zo'n 300 miljoen kg botervet of zo'n 7,65 miljard liter rauwe melk.

ale vereniging van melkveehouders. Maandelijks wordt de prijs vastgesteld, die is gebaseerd op kilogram botervet per dag. De quotaprijs kan verschillen van provincie tot provincie, maar is vrij stabiel. In Ontario is de quotaprijs 17.500 euro per kg botervet per dag, in Britisch Columbia is dat 16.100 euro. Ook het gemiddeld vetgehalte van de melk verschilt per provincie en varieert van 3,8 tot 4,2 procent.

De reden dat het quotumsysteem in Canada wel goed werkt, is het feit dat Canada een netto-importeur van zuivel is. Europa daarentegen voert meer uit dan het invoert. Hier bestaat sinds 1984 een melkquotering die niet is gerelateerd aan vraag en aanbod. In de beginjaren is het quotum gekrompen om de overschotten weg te werken. De laatste jaren is het quotum uitgebreid om aan de groeiende vraag te voldoen en afschaffing mogelijk te maken. Omdat niet alle EU-landen het eigen quotum volmelken en door verschil in verhandelbaarheid, variëren de quotumprijzen sterk per land.

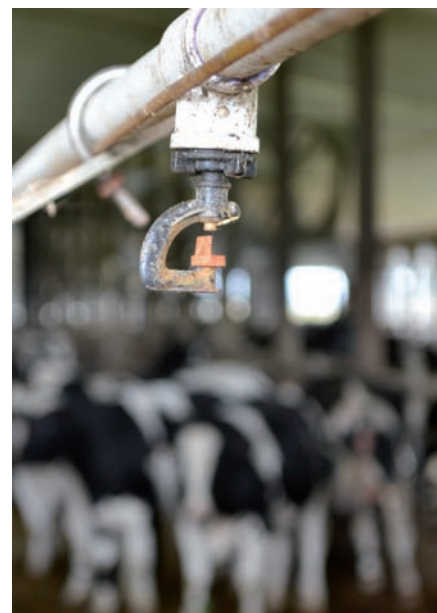
Daneholm Holsteins

Chris Daneholm, melkveehouder in het Canadese Stratford (Ontario) beaamt dat het quotumsysteem goed functioneert, maar laat weten dat de toekomstige groei van zijn bedrijf is gelimiteerd door het krappe aanbod van melkquota. Desondanks steunt hij het quotastelsel en is hij bereid te leven met deze beperkingen. "Het systeem werkt", zegt hij. "Productiebeheersing is noodzakelijk om een rechtvaardige prijs te vormen; het zorgt voor een leefbaar inkomen. We verkopen een kwaliteitsproduct en ontvangen daarvoor een eerlijke prijs." Daneholm runt samen met zijn vrouw Janice het bedrijf Daneholm Holsteins LTD. Zij zijn gevestigd langs de baan die de 'Milk Lane' wordt genoemd, omdat er een aantal melkveebedrijven zijn gesitueerd die de hoogste productie van Ontario hebben. Daneholm startte in 1992 een eigen bedrijf met 45 koeien en huurde een stal. "De veestapel groeide snel. De koeien ontgroeiden hun stal", vertelt Daneholm. In 1996 nam hij het bedrijf van zijn vader over en in 2002 molk hij 100 koeien in een aanbindstal. Hij besloot een ligboxenstal voor 200 koeien te bouwen met een 2x12-melkstal. Toen een nabijgelegen bedrijf van 420 acre (170 hectare) land te koop kwam in 2006, verkocht hij het familiebedrijf aan zijn broer. Het nieuwe bedrijf had een ligboxenstal met een capaciteit voor 180 koeien en een 24-stands carouselmelkstal met melkmeters en activiteitstransponders. "Afgelopen voorjaar hebben ook de vaarzen een activiteitsmeter gekregen", vertelt de ondernemer. "Dit heeft een gunstig effect op de tussenkalftijd. Die ligt momenteel op

13 tot 13,5 maand." De koeien worden twee keer per dag gemolken met hulp van drie parttime-melkers. Daarnaast is er een full-time arbeidskracht. In 2009 verhoogde hij de capaciteit van zijn stal naar 260 plaatsen. "We kunnen naar 300 koeien maximaal", ligt Daneholm toe. "Verdubbelen is niet onze ambitie en door de hoge quotumprijzen niet winstgevend. Met het huidige bedrijf kunnen we prima uit de voeten." Momenteel melken Chris en Janice – zij werkt ook twee dagen buitenshuis – 230 koeien, die gemiddeld 32 tot 33 kilogram melk per dag produceren met 3,90 procent vet en 3,20 procent eiwit. Opvallend is het lage celgetal: 100.000 tot 150.000 per milliliter melk. Daneholm schrijft dit lage getal toe aan het feit dat hij zijn bedrijf twee jaar geleden optimaliseerde met zandboxen. "Ziektekiemen overleven minder gemakkelijk in zand, omdat het anorganisch is en minder snel opwarmt dan zaagsel en stro. Bovendien vinden koeien zand prettig om op te liggen, omdat het koel blijft."

Ruwvoerteelt

Het ruwvoer voor de koeien wordt op het bedrijf geteeld. Daarvoor beschikt de familie over 700 acre (283 hectare) grasland en voederteelten. Voor het bewerken van het land heeft Daneholm een formeel partnerschap met zijn broers Ted en Rob. "Ons partnerschap bezit alle uitrusting behalve de laadtrekkers", vertelt Daneholm. Het ruwvoer is opgeslagen in sleufsilos. De koeien krijgen ook WCDG (wet corn distillers grain), dat als bijproduct vrijkomt bij de productie van bio-ethanol. "Een smakelijk en hoogwaardig product met een hoog eiwitgehalte." Daarnaast voeren ze Corn Steep Liqueur (CSL), een bijproduct van de

Opvallend zijn de sprinklers waarmee het vee op warme dagen koel wordt gehouden.

maisverwerkingsindustrie (suikermais), luzerne (alfalfa) en een premix. "Alfalfa is een prima rotatiegewas en de koeien doen het er goed op", aldus Daneholm. Zijn veestapel bestaat uit zwartbonte Holsteins. Het Holstein-ras is overigens het meest voorkomende melkras (93 procent van de melkveestapel) op de Canadese boerderijen, maar ook rassen als Ayrshire, Brown Swiss, Guernsey, Jersey en Shorthorn zijn er te vinden. Daneholm fokt al het vee zelf op en de gemiddelde leeftijd van de koeien ligt op 3,5 jaar. "We verkopen liever de oudere koeien en houden de vaarzen", verklaart de melkveehouder. Hij is een trotse Canadese melkveehouder. "Gezonde koeien, met gezonde uiers, dat is ons hoofdoel, maar meer eiwit is de kers op de taart", besluit Daneholm lachend. ♦

Chris en Janice Daneholm runnen een melkveebedrijf met 230 koeien in het Canadese Stratford.

